

HỒI THỨ HAI TRĂM MUỖI CHÍN

VUNG KHOÁI ĐẠO TÀN SẮT SÁU MẠNG NGƯỜI

Phong Tế Trung đã không giấu diếm gì Vi Tiểu Bảo nữa. Miệng hắn cũng đổi cách xưng hô, kêu gã bằng Vi đô thống, còn đối với Tổng đà chúa hắn kêu thẳng tên Trần Cận Nam.

Vi Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung ăn nói trong lòng cực kỳ phẫn nộ, mắg thẳm:

- "Tên gian tặc này không còn chút lương tâm, nghĩa khí gì. Hắn dám gọi thẳng tên sư phụ ta ra."

Nhưng gã lại nghĩ nếu có thể đi tới chỗ hòa hảo với vua Khang Hy là điều làm cho gã sung sướng nhất. Làm quan hay chẳng làm quan gã cũng không cần, chỉ mong thỉnh thoảng được hội diện cùng Tiểu Hoàng đế chuyện trò là gã lấy làm thỏa mãn lắm rồi.

Phong Tế Trung lại nói:

- Vi đô thống! Khi chúng ta tới Bắc Kinh vẫn giữ kín vụ này không nên tiết lộ. Bọn người Thiên Địa hội nghe tin Trần Cận Nam chết chắc sẽ suy tôn đại nhân lên làm Tổng đà chúa. Đại nhân coi trọng điều nghĩ khí, cam tâm bỏ hết vinh hoa phú quý. Đã không làm bá tước cũng chẳng làm đô thống, chỉ cốt sao cứu được tính mạng cho các bằng hữu trong Thiên Địa hội. Thanh danh đại nhân hiện đã truyền bá khắp thiên hạ. ít lâu nay trên chốn giang hồ chỗ nào cũng bàn tán về vụ này. Tiếng tăm đại nhân đang nổi như sóng cồn. Chẳng một ai là không khâm phục chí khí anh hùng của đại nhân.

Vi Tiểu Bảo lấy làm đắc ý hỏi:

- Người ta nói thế có thật không? Phong đại ca không lừa gạt tiểu đệ đấy chứ?

Phong Tế Trung vội đáp:

- Không! Không!...Tỷ chúc quyết chẳng khi nào dám lừa gạt Đô thống đại nhân.

Vì Tiểu Bảo tự hỏi:

- "Hắn tự xưng là tỷ chúc, không hiểu hiện đang làm chức quan gì?"

Tuy hắn nổi tính hiếu kỳ nhưng không dám hỏi, vì hắn nếu hắn hỏi đến vụ này tất phải lòi đuôi. Gã từng nói: Hoàng đế đã cho gã hay hết mọi việc. Vậy mà lại không hiểu Phong Tế Trung làm chức gì thì quả là vô lý.

Sau hắn xoay chuyển ý nghĩ, tự nhủ:

- "Nhưng ta hỏi hắn mới được thăng chức quan gì thì chắc không sao"

Gã liền mỉm cười hỏi:

- Phên này đại ca lập được công lớn, nhất định Hoàng Thượng thăng quan cho đại ca rồi. Hiện giờ đại ca đã lên đến chức gì?

Phong Tế Trung đáp:

- Nhờ ân điển của Hoàng thượng, tỷ chúc đã được phong thưởng làm Đô tư.

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm:

- "Té ra mới là một tên võ quan nhỏ bằng hạt vừng, so với lão gia còn kém con mẹ nó đến mấy chục bậc."

Nên biết theo quan chế triều Đại Thanh, bá tước còn cao hơn hàng chữ phẩm. Chức Đô thống Kiêu kỵ doanh đã được quan hàm tòng nhất phẩm. Võ quan phong cho người Hán cao nhất là Đề đốc, chỉ ngang hàng tòng nhất phẩm. Tổng binh là chánh nhị phẩm. Dưới nữa là phó tướng, Du kích rồi mới đến Đô tư.

Vì Tiểu Bảo thấy Phong Tế Trung nét mặt vẫn chất phác mà trong khóe mắt không khỏi lộ vẻ đắc ý. Gã liền chớp tay cười nói:

- Cung hỷ Phong đại ca! Đây là chính Đức Hoàng Thượng thân đề bạt, dĩ nhiên kẻ khác không thể bì kịp.

Phong Tế Trung thỉnh an rồi đáp:

- Từ nay tỷ chúc hoàn toàn trông vào sự tài bồi của Đô thống đại nhân.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Chúng ta đã là chỗ người nhà, cái đó đại ca khỏi nói. Đại ca phụng sự Hoàng thượng còn giỏi hơn tiểu đệ.

Phong Tế Trung nói:

- Tỵ chúc chưa kịp trả ơn đại nhân trong muôn một. Trình Đô thống đại nhân! Hoàng thượng đã dặn tỵ chúc khi gặp được đại nhân, bất luận trường hợp nào cũng phải cầu đại nhân hồi kinh, không được kháng chỉ. Tỵ chúc nghe khẩu khí Hoàng thượng có vẻ rất trọng vọng đại nhân, có thể nói lúc nào long tâm cũng nhớ tới. Chuyến này đại nhân lập nên công lớn, bắt được con tên Trịnh tặc ở Đài Loan đưa về Bắc Kinh. Hoàng thượng hoan hỷ nhất định thăng quan cho đại nhân.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đại ca cũng nhất định được thăng lên chức Du kích.

Phong Tế Trung đáp:

- Tỵ chúc chỉ mong được vì Hoàng thượng xuất lực. Hoàng thượng thấy mặt đại nhân, long tâm hớn hở. Chúng ta là phận nô tài cũng lấy làm hoan hỷ lắm rồi. Thăng quan hay chẳng thăng quan là tùy lượng thánh.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- "Ta cứ tưởng thăng cha này là người thành thực chất phác, không ngờ nay hần ăn nói toàn theo lối quan dạng."

Phong Tế Trung lại nói:

- Đại nhân lên làm Tổng đà chúa Thiên Địa hội rồi điều động các đường chủ, hương chủ cùng các đầu mục trọng yếu tại mười tám tỉnh về cả một nơi để dự tang lễ Trần tổng đà chúa, nhưng khi đó quăng một mẻ lưới bắt hết, khiến cho bọn đại nghịch vô đạo, mưu đồ tạo phản đều không thể trốn thoát được. Trường công lao này còn vang dội hơn cả súng nổ Bá tước phủ đêm trước. Đại nhân nghĩ thử coi. Nếu ngày ấy đại nhân tuân chỉ giết bọn Trần Cận Nam và Từ Thiên Xuyên, nhưng bọn phản tặc Thiên địa hội các tỉnh khác đều còn sống. Giết Tổng đà chúa này chúng lập Tổng đà chúa khác, rút cục vẫn không trừ được toàn bộ. Chỉ bằng cách

đại nhân nắm lấy ngôi Tổng đà chúa mới có thể nhỏ cỏ tận gốc, vĩnh viễn trừ được mối đại họa tâm phúc cho Hoàng thượng.

Vì Tiểu Bảo nghe Phong Tế Trung nói một hồi, bất giác sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt.

Gã nghĩ thầm:

- "Kế này quả là tàn độc, lợi hại đến cùng cực. Chắc không phải Phong Tế Trung nghĩ ra được mà ắt là kế hoạch của Hoàng thượng."

Rồi gã tự nhủ:

- "Ta trở về Bắc Kinh chưa chắc Hoàng thượng đã tha tội cho, nhưng nhất định sẽ yêu cầu ta tiêu diệt Thiên Địa Hội. Tiểu Hoàng đế là tay cơ mưu ghê gớm. Ta khó mà thoát khỏi bàn tay y được."

Vì Tiểu Bảo càng nghĩ càng ớn lạnh xương sống, bụng bảo dạ:

- "Tiểu Hoàng đế muốn ta đầu hàng hay muốn dết vào dít ta cũng không sao. Nhưng bức bách ta làm Tổng đà chúa Thiên Địa hội để mưu sát hết thầy anh em thì nhất quyết không thể được. Ta mà hành động như vậy thì anh hùng thiên hạ tất lỗi tổ tông mười tám đời Vì Tiểu Bảo này ra mà thóa mạ. Khi ta chết xuống âm cung cũng chẳng còn mặt mũi nào nhìn thấy sư phụ nữa. Bao nhiêu vợ lớn vợ nhỏ đây rồi sẽ coi thường ta. Dù cho người ngoài chẳng ai hỏi đến nhưng Vì Tiểu Bảo này tuy chẳng có nhiều lương tâm nhưng cũng phải giữ lại một chút."

Gã nhìn Phong Tế Trung miệng ầm ừ mấy tiếng nhưng trong bụng nghĩ thầm:

- "Ta mà không ưng chịu thì hắn sẽ lập tức trở mặt rồi động thủ chiến đấu. Nếu xảy ra cuộc động thủ, bên ta khá đông người đánh một mình hắn chưa chắc đã thất bại, nhưng bấy nhiêu cô vợ lớn vợ nhỏ mà bị hắn giết hết thì thật không ổn chút nào. Chi bằng ta hãy bấm nút "Hàm sa xạ ảnh" chơi."

Gã liền đáp:

- Trở về bái kiến Hoàng thượng là một điều làm tiểu đệ rất cao hứng. Nhưng...nhưng muốn giết hết thầy anh em trong Thiên Địa hội không đếm xỉa gì đến nghĩa khí cùng tình bằng hữu khiến cho tiểu đệ không khỏi áy náy. Vụ này cần phải thương lượng kỹ càng rồi mới quyết định được.

Phong Tế Trung nói:

- Đại nhân dạy thế rất phải. Nhưng người ta có câu: "Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu".

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm! Vô độc bất trượng phu...

Bỗng gã cất giọng hốt hoảng la:

- Ô hay! Thằng lỏi Trịnh Khắc Đẳng trốn đi đâu rồi?

Phong Tế Trung giật mình kinh hãi quay đầu nhìn lại.

Vì Tiểu Bảo liền hướng ngực về phía Phong Tế Trung rồi đưa tay toan bấm vào cơ quan phát xạ độc châm, nhưng bất thành linh Song Nhi xô ra phía trước la lên:

- Tướng công! Chuyện gì vậy?

Nguyên thị thấy hai người nói chuyện hồi lâu không ngớt, trong lòng rất đổi băn khoăn. Thị chợt nghe Vì Tiểu Bảo bật tiếng la hoảng vội tung mình nhảy tới trước mặt gã để cứu viện.

Nếu Vì Tiểu Bảo bấm nút phóng ám khí cố nhiên sẽ đánh trúng Phong Tế Trung, nhưng Song Nhi cũng bị vạ lây. Lúc này tay hắc đã đặt lên cơ quan mà phải dừng lại không dám hạ thủ.

Phong Tế Trung quay đầu nhìn lại vẫn thấy Trịnh Khắc Đẳng và Phùng Tích Phạm vẫn đứng yên trên bãi biển chẳng có động tĩnh gì. Hắn biết là nguy rồi, vội lún thấp người xuống, xoay tay lại chụp lấy Song Nhi đẩy thị ra phía trước làm búa đỡ đạn cho mình.

Bản lãnh Song Nhi không phải hạng kém cỏi. Nếu lúc bình thường chưa chắc Phong Tế Trung đã nắm được thị ngay. Chỉ vì hắn ra tay một cách đột ngột mà Song Nhi lại không để ý đề phòng nên mới bị hắn chụp trúng huyết Mạch môn nơi cổ tay. Lập tức người nhũn ra không nhúc nhích được nữa.

Phong Tế Trung trầm giọng:

- Vì đại nhân! Xin đại nhân giơ tay lên.

Cơ hội đã mất, Song Nhi bị kiềm chế, Vi Tiểu Bảo lâm vào thế kém. Gã cười hì hì hỏi:

- Phong đại ca! Đại ca đùa gì vậy?

Phong Tế Trung nghiêm nghị đáp:

- Môn ám khí vô hình vô ảnh của Vi đại nhân cực kỳ lợi hại. Tỳ chúc lấy làm khiếp sợ nên phải thỉnh đại nhân giơ hai tay lên. Nếu không tỳ chúc cam bẻ đặc tội.

Hắn vừa nói vừa đẩy Song Nhi ra phía trước, còn hắn thủy chung vẫn ẩn vào sau lưng thị khiến cho Vi Tiểu Bảo không dám phóng ám khí tới.

Bọn Tô Thuyên, Phương Di, A Kha thấy bên này phát sinh biến cố liền chạy lại.

Phong Tế Trung bụng bảo dạ:

- "Thằng lỏi kia hết lòng yêu thương con tiểu nha đầu này, tất không dám hạ thủ. Còn bọn đàn bà này lại chẳng thương tiếc gì thị mà chỉ thương tiếc thằng lỏi kia."

Tay trái hắn rút trường đao đưa tới. Mũi đao chỉ vào cổ họng Vi Tiểu Bảo. Miệng hắn quát:

- Các người không được tiến lại.

Bọn Tô Thuyên thấy Vi Tiểu Bảo lâm vào tình thế hiểm nghèo, đều dừng lại không dám tiến nữa.

Ai nấy trong dạ vừa bồn chồn vừa lấy làm kỳ. Vì Phong Tế Trung hiển nhiên là một hảo bằng hữu của Vi Tiểu Bảo. Hai người vừa mới sống vai kháng địch, tại sao chỉ trong nháy mắt đã trở mặt đối nghịch nhau?

Ai cũng cho là Vi Tiểu Bảo muốn buông tha Trịnh Khắc Sảng, mà Phong Tế Trung nhất định đòi giết hắn để báo thù cho Trần Cận Nam.

Vi Tiểu Bảo bị mũi đao chỉ vào cổ họng, gã vừa ngửa đầu về phía sau một chút thì Phong Tế Trung cũng đưa đao vào gần hơn rồi cất tiếng quát:

- Vi đại nhân! Xin đại nhân đừng nhúc nhích. Mũi cương đao không có mắt, lỡ ra ty chức đắc tội, đại nhân cũng đừng trách. Đại nhân giờ hai tay lên đi.

Vi Tiểu Bảo không làm sao được đành giờ hai tay lên. Gã cười nói:

- Phong đại ca! Đại ca muốn thăng quan to, phát tài lớn thì nên đối xử với tiểu đệ lịch sự một chút.

Phong Tế Trung đáp:

- Thăng quan phát tài dĩ nhiên là điều trọng yếu, chẳng ai không muốn, nhưng bước đầu phải giữ cho toàn mạng. Người chết rồi thì còn thăng quan phát tài vào đâu nữa?

Đột nhiên hắt lạng người sang một bên lướt ra phía sau Vi Tiểu Bảo, thò tay vào ống giày gã rút lấy lưỡi đao trủy thủ, chỉ vào sau lưng gã nói:

- Vi đại nhân! Lưỡi đao trủy thủ này của đại nhân sắc bén vô cùng. Ty chức đã được mục kích đại nhân dùng nó mấy lần.

Vi Tiểu Bảo bị kiếm chế đành gượng cười cho qua. Gã lại cảm thấy sau lưng đau nhói, biết là lưỡi trủy thủ đã đâm thủng áo ngoài. Tuy gã trong mặc tấm bảo y hộ thân nhưng cũng bị bảo đao xuyên thủng.

Phong Tế Trung lại quát:

- Hết thấy mọi người xoay lưng lại và liệng khí giới đi.

Bọn Tô Thuyên không sao được đành theo lời hắt xoay mình liệng khí giới.

Phong Tế Trung thấy bọn Thiên Địa hội còn sáu người đứng đó liền nhìn bọn chúng hô:

- Anh em lại cả đây! Ta có điều muốn nói!

Sáu người kia không làm sao được, phải từ từ tiến lại.

Phong Tế Trung đưa khuỷu tay huých mạnh vào huyệt Đại trụy sau lưng Vi Tiểu Bảo. Tay trái hắt cầm cương đao quét ra. Những tiếng "phập phập" vang lên lẫn với tiếng la "ối chao", "trời ơi". Cả sáu anh em Thiên Địa hội đều trúng đao chết lả ra.

Phong Tế Trung vung dao giết sáu người trong khoảnh khắc. Người nào cũng bị trúng dao vào nơi trí mạng. Hắn ra chiêu mau lẹ, tàn độc ít người bì kịp.

Bọn Tô Thuyên nghe tiếng rú thê thảm vang lên liền quay đầu ngó lại thấy thi thể sáu người nằm ngổn ngang dưới đất. Những người này hoặc bị chém trúng đầu, cổ, trước ngực hay sau lưng, cạnh sườn. Miệng vết thương máu tuôn ra ồ ạt. Mấy cô sợ hết hồn, la thất thanh, hãi hùng đến tan gan nát ruột.

Phong Tế Trung đã nhận thấy nếu xảy ra cuộc động thủ thì hắn đơn độc chỉ có một mình nên phải hạ sát đồng chí trong Thiên Địa hội trước đi, một là để ra oai trấn áp nhân tâm, khiến Vi Tiểu Bảo và quần nữ không dám phản kháng, hai là bớt được sáu địch nhân.

Diễn biến này khiến cho đối phương tuy đông mà chẳng còn ai dám kháng cự. Một gã thiếu niên và bảy người đàn bà một mình hắn có thể liệu lý được.

Phong Tế Trung tay trái thu trường dao về chỉ vào cổ Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi đại nhân! Chúng ta xuống thuyền thôi.

Hắn cho rằng chỉ cần bắt được Vi Tiểu Bảo và Trịnh Khắc Sảng đưa về kinh dâng lên Hoàng thượng là lập được đại công.

Hắn định lưu bảy người đàn bà lại trên đảo để hắn ở dưới thuyền khỏi sinh biến, hắn còn nể nang không giết bọn này là vì không dám gây mối thù sâu cay với Vi Tiểu Bảo. Sau này Hoàng thượng đối xử với gã thiếu niên này ra sao khó mà liệu được. Nếu gã lại được trọng dụng mà căm hận hắn nhiều quá, tất hắn bị nguy khốn.

Quần nữ thấy Vi Tiểu Bảo bị Phong Tế Trung kiềm chế đều nát ruột tan hồn, kinh tâm động phách nhưng chẳng biết làm thế nào.

Chỉ một mình Kiến Ninh công chúa là nổi giận đùng đùng, quát mắng:

- Ngươi là cái thá gì mà dám lớn mật vô lễ như thế? Biết điều thì mau mau liệng khí giới đi.

Phong Tế Trung hắng dặng một tiếng, không dám nói gì.

Hắn đã biết Vi Tiểu Bảo từng hộ tống Công chúa đến Vân Nam hoàn hôn. Hắn còn nhớ mặt, biết rõ đây quả thực là đương kim Công chúa nên không dám đưa lời chống đối.

Công chúa thấy hắn không theo lời lại chẳng nói năng gì nên càng tức giận.

Trên đời trừ Hoàng thượng, Thái hậu, Vi Tiểu Bảo và Tô Thuyên là bốn người nàng phải kính nể, còn ngoài ra chẳng coi ai vào đâu.

Công chúa cúi xuống lược thanh đơn đao dưới đất, tung mình nhảy xổ lại nhằm đầu Phong Tế Trung bổ xuống.

Phong Tế Trung nghiêng mình né khỏi.

Công chúa vung đao vù vù, chém liên ba nhát. Phong Tế Trung né tả tránh hữu.

Giả tử nếu là người đàn bà nào khác thì hắn đã vung chân đá trả rồi. Nhưng người chém hắn lại là ngự muội của đức đương kim Hoàng đế, là nàng Công chúa cành vàng lá ngọc, mà lòng dạ hắn chỉ mong lập công với Hoàng gia đăng phong quan tấn tước, khi nào dám đắc tội với Công chúa. Vì thế hắn chỉ né tránh chứ không phản kích.

Công chúa lớn tiếng thóa mạ:

- Tên dê hèn khốn kiếp! Quân chó đẻ thối tha! Đứng yên không được nhúc nhích! Ta muốn chặt thủ cấp ngươi, sao ngươi dám xoay chuyển cái đầu ô uế của ngươi khiến ta chém không trúng?

Nàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Ta sẽ nói với Hoàng đế ca ca là ngươi dám chống đối cả ta, để ca ca xử tội phanh thây.

Phong Tế Trung giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- "Con ma đầu này nói sao là được vậy. Thị cùng Hoàng đế là tình huynh muội ruột thịt. Còn ta là một tên quan nhỏ bằng hạt vừng, làm sao đấu lại với Công chúa được?"

Nhưng nếu hần tuân lệnh Công chúa không lúc lắc cái đầu, đứng yên không nhúc nhích để nàng Công chúa điện hạ giơ bàn tay ngà ngọc đáng giá vạn kim chém xuống thì còn chi là tính mạng? Nên hần cũng khó lòng tuân lệnh được.

Công chúa ngoác miệng ra mà thóa mạ, vừa vung đao đâm tả chém hữu lia lịa không dừng lại.

Phong Tế Trung chỉ khẽ nghiêng mình đi là tránh khỏi một cách dễ dàng. Tuy nhiên chiêu đao cũng xít xoát chỉ cách vài tấc là đụng vào đầu hần, nhưng rút cục vẫn không chém trúng.

Công chúa nổi nóng vung đao chém tạt ngang hót vào lưng Phong Tế Trung.

Phong Tế Trung bỗng la lên:

- Coi chừng!

Đồng thời hần tung mình nhảy lên. Hần nhìn thấy chiêu đao của Công chúa mà không dừng lại tất chém vào vai Vi Tiểu Bảo.

Người hần còn đang lơ lửng trên không lập tức đưa chân đá Vi Tiểu Bảo ngã lăn ra. Đồng thời hần mượn đà nhảy ra xa ngoài một trượng. Song Nhi thấy thế vội tung mình nhảy lại ôm xốc Vi Tiểu Bảo lên, phóng chạy như bay.

Phong Tế Trung giật mình kinh hãi, lật đật cầm đao rượt theo.

Song Nhi tuy bản lãnh cao cường, nhưng nội lực vẫn còn yếu kém hơn Phong Tế Trung, thị lại còn thấp hơn Vi Tiểu Bảo nửa cái đầu. Thị phải xoay ngang người gã ra cấp chạy được mấy trượng thì Phong Tế Trung đã đuổi tới gần.

Vi Tiểu Bảo bị phong tỏa huyết đạo sau lưng, không cử động được tứ chi, vội nói:

- Cô đặt ta xuống để ta phóng ám khí.

Phong Tế Trung chạy rất nhanh, Song Nhi muốn đặt Vi Tiểu Bảo xuống để gã phóng ám khí "Hàm sa xạ ảnh" cũng không kịp. Trong lúc nhất thời thì đành lấy hết sức liệng người Vi Tiểu Bảo ra.

Phong Tế Trung cả mừng vọt lại giơ tay ra định đón lấy người Vi Tiểu Bảo thì đột nhiên nổ đánh "đoàng" một tiếng khùng khiếp. Người hần bị hất bay đi rồi té huych xuống đất. Hần giãy giụa mấy cái đoạn nằm im không nhúc nhích.

Vì Tiểu Bảo được liệng xuống bãi cát, người chưa bị thương. Trong lúc nhất thời gã muốn lồm cồm bò dậy mà không được. Bỗng gã nhận thấy trước mặt Song Nhi giàn giụa một vùng khói đen. Tay thị đang cầm một cây súng lục.

Nguyên cây súng này là của Ngô Lục Kỳ. Ngày trước lúc lão cùng Song Nhi kết nghĩa huynh muội, lão đã tặng cho thị làm lễ vật. Đó là một thứ hỏa khí chế tạo rất tinh vi của nước La Sát. Ngô Tam Quế nhân vụ cầu kết với nước La Sát được tặng một đôi. Thật là một thứ khí giới lợi hại vô cùng.

Phong Tế Trung tuy võ công trác tuyệt, nhưng tấm thân huyết nhục sao chịu nổi với súng đạn?

Chính Song Nhi cũng khựng khiếp đứng thộn mặt ra. Súng nổ giật mạnh khiến cánh tay thị tê chồn. Người run rẩy, cây súng cũng tuột tay rớt xuống đất.

Vì Tiểu Bảo sợ Phong Tế Trung chưa chết. Bây giờ gã đã đứng dậy được rồi, bèn từ từ tiến lại mấy bước. Ngực gã nhằm vào thân hình Phong Tế Trung, đồng thời bấm nút cơ quan sau lưng. Một đám kim châm phóng ra cắm cả vào người hắn. Nhưng Phong Tế Trung vẫn không nhúc nhích. Nguyên súng nổ đã làm hắn chết từ trước rồi.

Quần nữ đồng thanh hoan hô, kéo ùa cả lại.

Bảy cô gái, thêm cả Vì Tiểu Bảo, đúng là bảy mồm tám miệng, không thừa không thiếu, mỗi người một câu tới tấp hỏi han nguyên do.

Vì Tiểu Bảo đã hiểu hết vì khẩu súng này chính gã đưa tặng Ngô Lục Kỳ ngày trước. Gã liền lược thuật lại cho mọi người nghe.

Song Nhi và Phong Tế Trung đã ở với nhau một thời gian khá lâu, nhưng dọc đường hắn vẫn luôn tỏ ra thành thật chất phác, đúng là một người rất tử tế. Ngờ đâu lòng dạ hắn lại thâm hiểm đến thế. Ai nấy càng nghĩ càng khiếp sợ.

Vì Tiểu Bảo xoay mình lại, ngó thấy bọn Trịnh Khắc Đẳng bốn người đang muốn đi ra ven biển để xuống chiếc mủng nhỏ. Gã nghĩ bụng:

- "Thằng này hạ sát sư phụ ta mà ta lại để hắn bình yên rút lui dời khỏi nơi đây, chẳng hóa ra phúc cho hắn nhiều quá."

Nhân lúc Công chúa đuổi đánh Phong Tế Trung Vi Tiểu Bảo đã lấy lại được đao trủy thủ. Gã rút đao cầm tay quát lớn:

- Hãy khoan!

Trịnh Khắc Đẳng dừng bước quay lại. Mặt xám như tro tàn, hấn áp ứng:

- Vi...Vi hương chủ! Hương chủ đã ưng thuận...ưng thuận buông tha bọn tại hạ...

Vi Tiểu Bảo cười lạt nói:

- Ta hứa lời không giết người chứ không đoan ước để người yên lành. Ta phải chặt cụt một chân người đi.

Phùng Tích Phạm tức giận những muốn nổi nóng, nhưng lão vừa cất tay, toàn thân đã mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào nữa. Trịnh Khắc Đẳng khiếp sợ đến nát ruột tan hồn. Hai chân nhũn ra quì mọp xuống đất năn nỉ:

- Vi...Vi hương chủ! Hương chủ mà chặt chân thì tại hạ...tại hạ nhất định không sống được nữa rồi.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Cụt chân vẫn sống được như thường. Người thiếu ta một trăm vạn lạng bạc, lại nói đem A Kha gán nợ, chẳng qua là vì nàng đã mang thai với ta và đã tự nguyện theo ta rồi. Ta đã cùng nàng bái thiên địa làm lễ thành hôn thì nàng hiển nhiên là vợ ta, có mình môi chính thú hẳn hoi. Thế mà người mang vợ ta gán nợ cho ta thì cổ lai khắp thiên hạ có chuyện đó bao giờ?

Lúc này bọn Tô Thuyên, Song Nhi, Phương Di, Công chúa đều đến bên Vi Tiểu Bảo, cùng đồng thanh cười nói:

- Phải rồi! Không có lý nào thế được.

Trịnh Khắc Đẳng đầu óc đã rối loạn, nhưng cũng tự biết mình đuối lý, liền áp ứng hỏi:

- Vậy thì...vậy thì phải làm thế nào bây giờ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ta chặt một tay, một chân người giữ lại làm bảo đảm. Bao giờ người trả ta một trăm vạn lạng bạc, ta sẽ đem chân tay hoàn trả cho người.

Trình Khắc Đẳng cãi:

- Lúc này Vi hương chủ đã tuyên bố: Tại hạ phải đem A Kha đoạn mại cho hương chủ...với giá một vạn lạng bạc...để trừ vào món nợ kia cho xong hết...

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không được! Lúc này ta hồ đồ nên mắc bẫy người. A Kha là vợ ta, sao người lại có thể đem vợ ta đoạn mại cho ta được. Thôi được! Bây giờ ta đem mẫu thân người đoạn mại cho người lấy một trăm vạn lạng bạc, lại đem phụ thân người bán đứt cho người cũng một trăm vạn lạng. Ta lại bán cả bà nội người lấy một trăm vạn lạng, bà ngoại người cũng một trăm vạn lạng...

Trình Khắc Đẳng vội ngắt lời:

- Bà ngoại tại hạ qua đời lâu rồi.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người chết vẫn bán được. Ta bán thi thể cho người. Người chết giảm đi một phần tiền, lấy tám chục vạn lạng thôi. Quan tài và đồ phụ táng không tính tiền.

*** vietkiem.com ***